

[Niels Jørgen Nielsen.]

vandløbsloven, hvad hans er. Lovgivningen om vore vandløb, søer og andre indvande drejer sig jo om mange andre ting som f. eks. vandløbenes almindelige benyttelse, deres regulering, klassifikation, vedligeholdelse og meget mere, som ikke har noget som helst at gøre med, om vandet er rent eller snavset. Og på den baggrund synes jeg nok der kan være grund til at sætte spørgsmålstegn ved visdommen i at lægge hele vandlovgivningen under ministeren for forureningsbekæmpelse.

Jeg har vanskeligt ved at se, at der rent administrativt er vundet noget ved denne omflytning, jeg mener endda tværtimod. Jeg vil gerne høre, hvilke begrundelser ministeren for forureningsbekæmpelse har for at bryde med den meget gamle tradition, at vandløbsloven ligger under landbrugsministeriet. Så vidt jeg er orienteret, er den tradition så gammel som vores vandløbslove i det hele taget, og de er dog op imod et par hundrede år, så det er altså noget af en historisk begivenhed med denne omflytning.

Om de forslag om ændringer, der bliver tilbage, når alle bestemmelser om spildevand er fjernet fra vandløbsloven, har jeg her ved første behandling kun et par bemærkninger til § 49, hvor der indføres, at et forslag om udnyttelse af vandet og af vandløb til fiskedamme skal godkendes efter miljøbeskyttelsesloven og efter naturfredningsloven, før det forelægges en vandløbsret. Jeg synes i grunden ikke, det er nødvendigt og hensigtsmæssigt med denne bestemmelse om disse tre instanser. Hvorfor skal det være nødvendigt med tre instanser? Det skulle vel være tilstrækkeligt, at godkendelsen skal indhentes hos vandløbsretten. Denne ret må kunne tage alle relevante synspunkter med i overvejelserne, før den træffer sin afgørelse. Det er selvfølgelig muligt, at det ikke får megen praktisk betydning, for der er vel ikke stor sandsynlighed for, at der bliver oprettet flere fiskedamme i Danmark, end vi har nu. Der er næppe vand til flere.

Der kan være enkelte ting, som vi fra venstre gerne vil have nærmere oplysning om under udvalgsarbejdet. Det går jeg ud fra der bliver lejlighed til.

Med forslaget til ændring af lov om vandforsyning fjernes hele afsnittet om beskyttelse mod forurening af grundvandet fra

loven. Det flyttes også over i miljøloven, og det skal jeg ikke sige noget til.

Derudover er der et betydeligt antal forslag om ændring af de gældende bestemmelser i vandforsyningsloven. Det drejer sig for det første om at ændre myndigheden ved at flytte kompetencen fra landvæsenskommissionerne og sundhedskommissionerne til de kommunale råd. Lovforslaget følger her de samme principper som miljøloven, levnedsmiddeloven og vandløbsloven. Jeg kan erklære mig enig med ministeren i, at den stærke vækst i byerne og de bymæssige bebyggelser har gjort det nødvendigt med en intensiv planlægning, hvor spørgsmålet om vandforsyning ofte vil rejse problemer, der ikke kan løses af uafhængige retslige instanser.

I de større vandindvindingsager er afgørelsen om tilladelse efter lovforslaget henlagt til amtsrådene, mens kommunalbestyrelsen stadig skal kunne give tilladelse, når der er tale om vandforbrug af så beskedent omfang, at det ikke er nødvendigt at tage hensyn til, hvordan der i øvrigt er disponeret over vandet i det pågældende område. Vi kan fra venstre tiltræde denne fordeling af kompetencen mellem kommunerne og amterne.

Ressourcerne af grundvand er fra naturens side afgrænset i områder, der strækker sig over flere kommuner. Dispositionerne i én kommune kan derfor få afgørende indflydelse for andre kommuner, og ved at afgørelsen af større vandindvindingsager flyttes til amtet, bliver der mulighed for at disponere under et helhedshensyn for kommunerne. Disse naturlige grundvandsområder strækker sig naturligvis ofte også til flere amter. Deraf lovforslagets bestemmelse om, at hvor der i et sådant tilfælde ikke kan blive enighed mellem amterne, er det ministeren, der har afgørelsen. Det kan vist ikke være anderledes.

Hovedstadsområdet vandforsyning er et kapitel for sig. Her har man allerede lagt beslag på større vandmængder, end der kan indvindes i den nærmeste omegn, så her slår en kommunal kompetence i vandindvindingsager ikke til. Det må erkendes, at der også med hensyn til myndighedsområdet er brug for en særlig instans. Den har hidtil været etableret i den særlige landvæsenskommission for hovedstadsrådets vand-